Οι κοκκυκιές ανθίζουν και φέτος

written by Σταμάτης Κυριάκης | 28.04.2023

Όταν οι Ενετοί επιδότησαν την δενδροφύτευση της Κέρκυρας με Ελιές, επέβαλαν μια καταπράσινη ομοιομορφία απ’ άκρου εις άκρο του νησιού.
Αιωνόβια άγρια δένδρα εκριζώθηκαν προκειμένου να γίνει το νησί , εκτός των άλλων , και παραγωγός λαδιού.
Η κύρια χρησιμότητα του λαδιού ήταν η παραγωγή σαπουνιού ,ως του μόνου βιομηχανικού απορρυπαντικού της εποχής , καθώς και η βάση για την παραγωγή ενός εύφλεκτου υλικού κατάλληλου για τον φωτισμό των πόλεων.
Ελάχιστα άγρια δένδρα επέζησαν από αυτήν την γενοκτονία.
Ανάμεσά τους και οι κοκκυκιές.
Αλλού τις λένε κουτσουπιές.
Λένε ότι είναι το δέντρο από το οποίο κρεμάστηκε ο Ιούδας.
Ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που καθιερώθηκε το μωβ ως το πένθιμο χρώμα.
Είναι πολλοί αυτοί που ουδέποτε το είχαν σε υπόληψη αυτό το δέντρο.
θα ήταν αδιανόητο , ας πούμε, να κρεμαστεί ο Ιούδας από μια αχλαδιά η από μία κερασιά.
Όπως επίσης θα ήταν αδιανόητο να δούμε στην πάνω πλατεία να βγάζει βόλτα κάποιος αντί για σκύλο μια κατσίκα.
Ακόμα , ουδείς ποιητής θα ασχολούταν με ένα τέτοιο δένδρο.
θα έπρεπε να πει , ας πούμε , «..καθώς εσκόρπιζεν η κοκκυκιά τα ροδοπέταλά της» η «ετίναξε την ανθισμένη κοκκυκιά με τα χεράκια της».
Δεν γίνονται αυτά τα πράματα.
Συνήθως ασχολούμαστε με ότι μας εξυπηρετεί γαστρονομικώς.

Θυμάμαι έναν μνημειώδη διάλογο από τον «Ζορμπά».
-«Τι πουλί είναι αυτό;»
-«Τίποτα. Δεν τρώγεται.»
Σε πείσμα ,όμως, των απανταχού εραστών των «ωφέλιμων» ζώων και φυτών οι εναπομείνασες κοκκυκιές επιμένουν να ανθίζουν διάσπαρτες σε όλο το νησί.
Ξαφνικά , μέσα στην άνοιξη τέτοιες μέρες, το καταπράσινο τοπίο στολίζεται με μωβ πινελιές για λίγες βδομάδες.
Κάθομαι στην πλατεία , στα τίλια και πίνω τον καφέ μου.
Κάποτε κάποιος ευφυής γεωπόνος φύτεψε εδώ τα δέντρα της παλαιάς χλωρίδας της Κέρκυρας πριν την δενδροφύτευση του νησιού με τις ευεργετικές και απολύτων απαραίτητες ελιές.
Αγριοκαστανιές , τίλια, βαλανιδιές και κοκκυκιές μετατρέπουν την πάνω πλατεία σε μουσείο φυσικής ιστορίας και ελάχιστοι το γνωρίζουν.
Σκληρά, άγρια, αιωνόβια και όμορφα δέντρα κατάλληλα και δοκιμασμένα στο κλίμα μας.
Θα μπορούσε η δήμαρχος να τοποθετήσει μια πλακέτα που να ενημερώνει περί τούτου τους περιπατητές αλλά μάλλον δεν θα το γνωρίζει καν.
Απέναντί μου η κοκκυκιά ανθίζει και φέτος.
Σκέφτομαι ότι η κοκκυκιά διαφοροποιείται τόσο αργά που μάλλον δεν θα αντιλαμβάνεται το τόσο γρήγορο πέρασμα των ανθρώπων από μπροστά της.
Ίσως και να αγνοεί την ύπαρξή μας.
Το χειρότερο όμως είναι ότι οι άνθρωποι περνούν τόσο βιαστικά από δίπλα της που μάλλον , και αυτοί αγνοούν την ύπαρξη της .
Κρίμα.
Μπροστά μου μια παρέα μαθητών από κάποια άλλη πόλη χαλάει τον κόσμο . Βγάζουν φωτογραφίες και αστειεύονται.
Ωραία εικόνα.
Οι καθηγητές συνοδοί με πλησιάζουν και κάθονται στο διπλανό τραπέζι.
-«Από εδώ είστε;» μου λέει μια καθηγήτρια.
Φοράει γκρίζο ανοιξιάτικο ταγέρ και ψηλά τακούνια .
-«Μάλιστα κυρία μου» απαντώ.
-«Και ..δε μου λέτε … αυτό το δέντρο απέναντι , τι είναι;»
-«Κοκκυκιά» απαντώ.
-«Και τι κάνει;»
-«Καλά είναι υποθέτω… βλέπετε κάτι ανησυχητικό;»
Χαμογελάει συγκρατημένα.
-«Όχι.. εννοώ τι φρούτα κάνει»
«Δεν κάνει φρούτα , κυρία , αλλά μας είναι απολύτως απαραίτητη». Απαντώ.
-«Σε τι πράγμα;» ξαναρωτά.
-«Είναι πολύ όμορφη κάθε τέτοια εποχή και, δυστυχώς, μόνο για λίγες βδομάδες ».
Με κοιτάει ανήσυχη, τραβιέται ελαφρά πίσω και παίρνει θέση άμυνας.
Φαίνεται ότι στα μέρη της δεν συνηθίζονται τέτοιοι διάλογοι.
Συνεχίζω.
-«Μπορείτε κυρία μου να φαντασθείτε τον κόσμο μας χωρίς κοκκυκιές;» .
Ο καθηγητής δίπλα της μειδιά.
Είπα να συνεχίσω το σφυροκόπημα αλλά την έσωσε από τα νύχια μου ο σερβιτόρος.
Το περιστατικό δεν φαίνεται να έγινε αντιληπτό από την κοκκυκιά.

Το συμβάν για αυτήν συνέβη με την ταχύτητα του φωτός .
Συνεχίζει την πορεία της στον χρόνο, ήσυχη όσο δεν έχουμε ανακαλύψει επαρκώς τις θεραπευτικές της ιδιότητες.